

MIESIĘCZNE SPOTKANIE KRĘGU

Kilka słów o jego poszczególnych częściach – istotna pomoc na każde spotkanie 😊

DZIELENIE SIĘ ŻYCIEM

W tej części spotkania przy skromnym posiłku dzielimy się radościami i troskami naszego życia osobistego, małżeńskiego i rodzinnego.

CZEŚĆ MODLITEWNA

Zapalamy świecę i przyzywamy Ducha Świętego przed odczytaniem tekstu z Pisma Świętego. Niech zaproponowany fragment Pisma Świętego będzie słowem, które pragniemy wprowadzać w nasze codzienne życie. Dzielimy się słowem Bożym **ze wspólnotą – co dziś Pan Bóg mówi do mnie w swoim słowie**. Nie zamieniamy dzielenia się na modlitwę na kanwie słowa – nasza wypowiedź ma być skierowana do wspólnoty. Dążymy do tego, by słowem podzielili się wszyscy.

Następnie jest czas na krótką modlitwę spontaniczną członków kręgu jako odpowiedź na usłyszane słowo Boże i dzielenie się życiem.

Ważnym elementem części modlitewnej jest **rozważanie tajemnicy różańca** – pamiętajmy o tzw. dopowiedzeniach.

Ufając we wstawiennictwo czcigodnego Sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego modlimy się słowami: *Boże, Ojciec Wszechmogący, dziękujemy Ci za Twojego kapłana sługę Bożego Franciszka, którego w niezwykle sposób obdarzyłeś łaską wiary konsekwentnej, tak iż swoje życie oddał niepodzielnie na Twoją służbę.*

Dziękujemy Ci za to, że pozwoliłeś mu gorąco miłować Twój Kościół i zrozumieć, że najgłębszą zasadą jego żywotności i płodności jest obłubieńcze oddanie siebie w miłości Twojemu Synowi, na wzór Niepokalanej, Matki Kościoła.

Dziękujemy Ci również za to, że przez tego kapłana wzbudziłeś na polskiej ziemi Ruch Światło-Życie, który pragnie wychowywać swoich uczestników do posiadania siebie w dawaniu siebie i w ten sposób przyczyniać się do wzrostu żywych wspólnot Kościoła.

Bądź uwielbiony, Boże, w służbie Bożym księdzu Franciszku, w jego życiu i dziele, i racz wstawić swoje Imię, udzielając mi przez jego wstawiennictwo łaski....., o którą najpokorniej proszę. Amen.

CZEŚĆ FORMACYJNA

Dzieląc się zobowiązaniami pamiętamy o atmosferze modlitwy i rzetelnego przyjrzenia się, jak wygląda droga duchowego wzrostu w naszym życiu osobistym, małżeńskim i rodzinnym.

W ramach omówienia kolejnego tematu formacyjnego staramy się podzielić naszym spojrzeniem na przygotowaną treść, a na zakończenie podjąć konkretne postanowienia – jak w ciągu miesiąca zastosujemy omówione treści do naszego życia.

Wszelkie pogrubienia, także w tekstach źródłowych, pochodzą od autorów konspektów.

Tak, jak zapisano w liście kręgu centralnego oraz we wprowadzeniach do wcześniejszych konspektów w tym roku formacyjnym **proponujemy** przed błogosławieństwem **odmówić modlitwę zawierzenia Krucjaty Wyzwolenia Człowieka** (tekst znajduje się na okładce „Listu”).

W kręgu, w którym nie wszystkie osoby są w KWC, odmawianie modlitwy zależy od decyzji kręgu – może się zdarzyć, że krąg wspólnie rozezna, że nie będzie odmawiał tej modlitwy; może też być tak, że ci, którzy nie utożsamiają się z fragmentem mówiącym o abstynencji, nie będą wypowiadali tych słów, ale może wypowiadanie tych słów być także wołaniem o otwarcie się na ten dar i pragnieniem, by za jakiś czas te słowa stały się moimi.

KONSPEKT MIESIĘCZNEGO SPOTKANIA KRĘGU – KWIECIEŃ 2020

Budowanie ładu moralnego w naszej ojczyźnie

DZIELENIE SIĘ ŻYCIEM

Podzielmy się radościami i troskami, których doświadczyliśmy od poprzedniego spotkania kręgu. Przeżywając/przeżywszy okres Wielkiego Postu, zastanówmy się nad drogą służby Chrystusowi i z Chrystusem bliźniemu oraz społeczeństwu.

CZEŚĆ MODLITEWNA

- zapalenie świecy i modlitwa do Ducha Świętego.
- dzielenie się słowem Bożym: **Mt 13,24-30**.
- krótka modlitwa spontaniczna jako odpowiedź na słowo Boże i dzielenie się życiem.
- tajemnica różańca: **Głoszenie Królestwa Bożego i wezwanie do nawrócenia**.
- modlitwa za wstawiennictwem ks. F. Blachnickiego.

CZĘŚĆ FORMACYJNA

- **dzielenie się realizacją wszystkich zobowiązań:** zastanówmy się, które z zobowiązań stało się dla nas w ostatnim czasie natchnieniem do odważnego dawania świadectwa oraz stania na straży porządku ustanowionego przez Boga.
- **omówienie nowego tematu formacyjnego:**
Budowanie ładu moralnego w naszej ojczyźnie

„Święty Stanisławie, Biskupie i Męczenniku, Patronie Krucjaty Wyzwolenia Człowieka, **natchnij nas odwagą w dawaniu świadectwa i męstwem w obliczu trudności i prześladowań, abyśmy bez lęku pracowali nad odbudową ładu moralnego w naszej Ojczyźnie**” (z modlitwy KWC).

„Jako Biskup i Pasterz [św. Stanisław Biskup – przypis red.] głosił naszym praojcom wiarę w Boga, zaszczepiał w nich zbawczą moc męki i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa przez chrzest święty, bierzmowanie, pokutę i Eucharystię. **Uczył ładu moralnego w rodzinie opartej na sakramentalnym małżeństwie. Uczył ładu moralnego w Państwie, przypominając nawet królowi, że w swym postępowaniu musi się liczyć z niezmiennym Prawem Boga samego.** Bronił wolności, która jest podstawowym prawem każdego człowieka i którego bez przyczyny żadna władza nie może nikomu odbierać bez pogwałcenia porządku ustanowionego przez samego Boga. U początku naszych dziejów Bóg, Ojciec ludów i narodów, ukazał nam przez tego świętego Patrona, że **ład moralny, poszanowanie Bożego Prawa oraz słusznych praw każdego człowieka, jest podstawowym warunkiem bytu i rozwoju każdego społeczeństwa**” (List Jana Pawła II z okazji 750-lecia kanonizacji św. Stanisława Biskupa, Watykan, 8 maja 2003 r. – cały tekst: https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/listy/stanislaw750_08052003.html).

„*«Patr! Kładę dziś przed tobą życie i szczęście, śmierć i nieszczęście. Ja dziś nakazuję ci miłować Pana, Boga twego, i chodzić Jego drogami, pełniąc Jego polecenia, prawa i nakazy, abyś żył i mnożył się, a Pan, Bóg twój, będzie ci błogosławił»* (Pwt 30,15-16) — te słowa Mojżeszowego testamentu z wielką mocą rozbrzmiewają dziś również w naszej Ojczyźnie. *«Wybierajcie więc życie!»* (Pwt 30,19). Jaką drogą pójdziemy w trzecie tysiąclecie? *«Kładę dziś przed tobą życie i szczęście, śmierć i nieszczęście»* — mówi prorok. Bracia i siostry, **proszę was: «wybierajcie życie»! Ten wybór dokonuje się w sercu, w sumieniu człowieka, ale nie pozostaje on bez wpływu również na życie społeczności — narodu. Każdy człowiek wierzący jest w jakiś sposób odpowiedzialny za kształt życia społecznego.** Chrześcijanin żyjący wiarą, żyjący Eucharystią, jest wezwany do budowania przyszłości własnej i swego narodu — przyszłości opartej na mocnych fundamentach Ewangelii. **Nie lękajcie się zatem brać odpowiedzialności za życie społeczne w naszej Ojczyźnie.** To jest wielkie zadanie, jakie stoi przed człowiekiem: pójść odważnie do świata; kłaść podwaliny pod przyszłość, by była ona czasem poszanowania człowieka, by była otwarta na Dobrą Nowinę! Czyńcie to w jedności, która wyrasta z miłości do człowieka oraz z umiłowania Ojczyzny. U schyłku tego stulecia potrzeba *«wielkiego czynu i wielkiego dzieła»*, o którym pisał kiedyś Stanisław Wyspiański (Przy wielkim czynie i przy wielkim dziele), aby cywilizację, w której żyjemy, przepoić duchem sprawiedliwości i miłości. Trzeba *«wielkiego czynu i wielkiego dzieła»*, aby współczesna kultura otworzyła się szeroko na świętość, pielęgnowała ludzką godność, uczyła obcowania z pięknem. Budujmy na Ewangelii, abyśmy, wraz z kolejnymi pokoleniami Polaków żyjącymi w wolnej i zasobnej Ojczyźnie, mogli wraz z psalmistą dziękować: *«Każdego dnia będę Ciebie (Panie) błogosławił i na wieki wysławiał Twe imię. Wielki jest Pan i godzien wielkiej chwały, a wielkość Jego niezgłębiona. Pokolenie pokoleniu głosi Twoje dzieła i zwiastuje Twoje potężne czyny»* (Ps 145 [144],2-4)” (Jan Paweł II, Życie społeczne i praca w świetle wiary, Legnica, 2.06.1997. Homilia podczas Mszy Świętej na lotnisku – cały tekst: https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/homilie/legnica_02061999.html).

„Wchodzenie Ewangelii w życie człowieka odbywa się najpierw w języku (muszą najpierw usłyszeć «we własnych językach wielkie dzieła Boże»...). Potem w mentalności, duchu narodu, to jest jego

dominującym poczuciu moralnym czy raczej systemie wartości. Wreszcie w twórczości artystycznej, która wydaje dzieła nie tylko wprost sakralne, ale także chrześcijańskie przez to, że «znajdują kształt dla wyrażania dobra». (...) Owo «krzepienie serc», czyli znajdowanie kształtu dla dobra (...) jest to nieustanne ukazywanie: 1. godności Polaka na podstawie jego rodowodu (...) – to jest «korzeni»: świętości jego historii, a nadto ukazywanie: 2. pojęć i wartości moralnych, jakich się zawsze Polak trzymał, tak że tracąc je, człowiek staje się niegodny tego imienia – wreszcie ukazywanie 3. roli, jaką w przekazie jednego i drugiego odgrywa powszechnie dom rodzinny (...) – A następnie parafialny kościół. (...)” (W. Danielski, *Pana mojego spotykam... w nowej kulturze*, Kraków 2006, s. 187-202).

„Zadania więc Ruchu (...) należą do służby Kościoła Narodowi:

- a) «Kultura życia» w przeciwieństwie do «kultury śmierci» czyli «cywilizacji zagłady» – stosunek do życia nienarodzonych i do środowiska przyrody, stosunek do słabszego czy kaleki, jakoś niedołęznego, bliźniego.
- b) Kształtowanie stylu, kultura bycia utrzymującej naszą – i bliźnich też – równowagę psychofizyczną, a więc panowanie nad czasem wolnym i czasem pracy; kultura ciszy i dźwięku; kultura piękna w otoczeniu.
- c) Kultura podstawowych odniesień do drugiego człowieka.
- d) Kultura życia domowego na co dzień i od święta; kultura spotkania.
- e) Kultura słowa – szacunek dla języka polskiego.
- f) Kultura artystyczna, czyli poziom tego, co przyjmujemy i czym się dzielimy.

W tym wszystkim jako wspólnota Kościoła mamy być sobie pomocni, by każdy umiał jak mądry kontynuator tradycji i współtwórca nowości (Mt 13,52) wypracowywać własny chrześcijański styl, by będąc człowiekiem sumienia, wspólnie podejmował odpowiedzialność za ciągle to samo, i ciągle rosnące dziedzictwo chrześcijańskie Narodu – w rodzinie i w parafii, utrzymane przez wieki dzięki służbie Kościoła” (W. Danielski, *Pana mojego spotykam... w nowej kulturze*, Kraków 2006, s. 187-202).

Pytania do wcześniejszego przedyskutowania w małżeństwie, a następnie podzielenia się na spotkaniu kręgu:

- Czym dla mnie jest Ojczyzna, Naród i jego chrześcijańskie dziedzictwo?
- W jaki sposób odpowiadamy w naszym małżeństwie na wezwanie św. Jana Pawła II do budowania przyszłości własnej i swego narodu na fundamencie Ewangelii ?
- Jak kształtujemy godność Polaka w naszych dzieciach?

Spotkanie kończymy błogosławieństwem oraz modlitwą KWC (treść znajduje się na okładce kwartalnika).

Zastosowanie:

Każdy człowiek wierzący jest w jakiś sposób odpowiedzialny za kształt życia społecznego.
Podczas dialogu małżeńskiego zastanówmy się:
W jaki sposób kształtujemy nasze relacje społeczne?

Jako uzupełnienie warto przeczytać książkę: F. Blachnicki, *„Prawda, krzyż, wyzwolenie”* - <https://wydawnictwo-oaza.pl/pl/o/prawda-krzyz-wyzwolenie-475.html>